

Guttesopranen Benjamin Isachsen er et godt glemt talent i Norge.

FOTO: BLUNDERBUSS

Utsatt pensjonisttilværelse

Det finnes sangfenomener i musikkens verden som fenger og betar mer enn andre.

I sin tid var det kastratene som høvet inn stratosfæriske honorarer. De var superstjernene som i barokken og klassisismens tid var de sikreste «box-office»-heltene. Vi har i våre dager opplevd en feber etter kontratenorer og sopraner som forsøker å gjenskape deres verden. Cecilia Bartoli sprenget, etter min mening, nye grenser gjennom sin aller siste utgivelse «Sacrificium». Philippe Jaroussky heter det nyeste stjerne-skuddet som vandrer på disse stiene som er så proppfulle av musikalske utfordringer og som tar de fleste hindringene på strak arm. Selv om jeg fortsatt har litt problemer med hans usedvanlig lyse timbre. Han er jo nærmest en kontratenor. Simone Kermes, Patricia Petibon og Danielle de Niese er andre som søker lykken i dette repertoaret.

Men, så har vi nok et vokalfenomen. Guttesopranen. Dette uskyldrene, nesten naivtklingende instrumentet som rører ved våre innerste strenger. I alle fall hvis den trakteres på førsteklasses vis. Britisk kirkekorsang har i lang tid innehatt en spesiell posisjon i mitt musikalske følelsesliv. Og da særlig de berømte innspillingene som ble laget på femti- og sekstitallet. Ikke minst der dirigentlegenden Davis Willcocks sto i spissen for koret fra Kings College-kolet fra

CD
Benjamin Isachsen
«Soli Deo Gloria»
Benjamin Isachsen,
guttesopran
Magne H. Draagen,
orgel
Instrumentalsolister
LAWO

Cambridge, og aller mest versjonen av Gregorio Allegris «Miserere». Har man ikke hørt Roy Goodmans innsats der er livet en smule fattigere.

Men britene visste å lage «superidoler» av de aller beste innen dette faget. Den mest berømte er vel Ernest Lough som i mars 1927 spilte inn Mendelssohns «O for the wings of a dove» for EMI. Steinkaka ble en sensasjon og morsmatrisen ble så «utmattet» at man året etter måtte lage en ny. Plata fortsatte å selge som varmt hvetebrød, og i 1962 kunne Lough stolt stå der med en «gullplate» for en million solgte eksemplarer. Den første innen klassisk musikk. På 1980 dukket det opp en ung walisisk herre som også tok fullstendig innersvingen på nasjonen der vest i havet. Aled Jones. Og da han kom i stemmeskiftet som 16-åring hadde han laget 16 album, solgt over 6 millioner eksemplarer og sunget for notabiliteter som pave Johannes Paul II og dronning Elisabeth.

Grunnen til at «fenomenet» guttesopran dukker opp i spalten min i dag, er at det for et drøyt år siden kom ut en CD med en ung og meget talentfull fyr som heter Benjamin Isachsen. Spaltisten ble så overrumplet over at vi hadde et slikt godt gjemt talent i Norge. Fra han var bitte liten hadde han trått sine barnesko i Oslo Domkirkes Guttekor. Jeg skrev den gang at han var i ferd med å tre inn i pensjonistenes rekke og roste gutten for hans usvikelige musikalitet, hans perfekte intonasjon og lange, egale fraseringer, og konkluderte med at det vi hørte var så velklingende at jeg fikk frynsinger på ryggen. Men Benjamin utsatte pensjonisttilværelsen, for nå er han ute med nok en CD. Jeg var spent, kanskje litt skeptisk til om det fortsatt holdt. Hadde de klassiske symptomene sneket seg inn. Anspent, litt sur intonasjon? Kortpustethet? Men, nei, og jeg må nok en gang si at han imponerer med de samme store, luftige tonene og flotte lange linjene. CD-en byr på en blanding av norske folketoner, Bach og Mendelssohn-arianer, et par gamle viser og noen instrumentale intermezzi der Elise Båtnes, vår eminente fiolinist, spiller to nydelige stykker av Joseph Rheinberger. «Pastorale» og «Abendlied», sammen med organist Magne H. Draagen som for øvrig medvirker på hele utgivelsen. Med «Soli Deo Gloria» har Benjamin Isachsen satt et solid punktum for en vellykket karriere som guttesopran. Jeg lurer fælt på hva hans videre musikkutdannelse vil komme til å bestå av. Vel sunget, unge mann.

KJELL HILLVEG

CD
Hjalmar Borgström
«Jesus in Gethsemane» m.m.
Med: Jonas Båtstrand (fiolin),
Nils Anders Mortensen (klaver),
NorlandsOperans Symfoni-
orkester, Terje Boye Hansen
(dirigent)
Simax

Pompøs og pedantisk

Det var storslagne idear som låg til grunn for Hjalmar Borgström sin komposisjongjerning. Tittelen på hovudverket hans, «Tanken», fortel om ein komponist som meinte musikken «var» sjølve sjelelivet: Ikkje berre det sanslege, men like mykje det logiske. Dette, parallelt med ideen om å gje musikken eit program, gjorde at han sleit med å nå gjennom i si eiga samtid.

Det pompøse er då òg det første som gjev gjenlyd på denne første innspelinga av dei symfoniske dikta «Jesus i Gethsemane», «De dødes natt» samt den meir «absolutte» konserten for fiolin og orkester i G-dur. Sjølv om den siste er utan program, forstå me snart at også dette verket er fullt av handling. Det mest overraskende i møtet med slike store kjensler, er at alle tre verk òg har ved seg eit meir pedantisk uttrykk.

I coverteksten understrekar Erling Gulbrandsen slike sjølvmotseiande tilhøve. Borgström var radikal gjennom sine konservative haldningar, internasjonal i ei tid då det nasjonale sto fremst. Han meinte musikken var ein tanke – og la likevel med forklarande tekst.

Kan så det kjensleladde, men òg bastante uttrykket meddela tankerekker som me identifiserer oss med i 2010? For meg fortel nok verka aller mest historia om ein musikalsk epoke; og dei estetiske preferansane til ein einskild kunstnar. Det flottaste ved innspelinga er i så måte at verka faktisk føreligg, så kvar kan dømma for seg.

Mindre flott er det at NorlandsOperans Symfoniorkester, leia av dirigent Terje Boye Hansen, i mine øyro ikkje yter verka rettvis. Enkeltakkordar kunne vore finare stemde, presisjonen kunne vore tettare. Trass i at Jonas Båtstrand gjev oss ei overtydande versjon av solostemma i fiolinkonserten, er det dessverre mykje ved denne plata som minner om orkestralt hastverksarbeid.

IDA HABBESTAD

